

MOJ DOM: VLADIKA VASILJE KAČAVENDA

Parče neba na zemi

Vladika
Vasilije
Kačavenda
osvedočeni
je esteta

Odaje Vlatičanskog
dvora u Bijeljini
odišu spokojem
oplemenjenim i
ličnim pečatom
duhovnika koji voli
klasičan nameštaj,
najsavremenije
muzičke uređaje i
moderno osvetljenje

emiji

Zlatni povez
za Sveto
pismo rad
je domaćeg
majstora

U predvorju
je garnitura
rađena u
duborezu

Piše: **Igor Karanov**
Photo: **Branko Pantelić**

U ličica Jovana Dučića u Bijeljini, što se udesno odvaja sa trga na kom je zgrada opštine, apsolutno ničim ne nagoveštava raskoš koju skriva negde na polovini, u upravnoj zgradi eparhije zvoničko-tuzlanske, ili čuvenom Vladičanskom dvoru. Ovo zdanje, koje sa ulične strane ni po čemu nije upadljivo, nalazi se u kompleksu koji obuhvata još i manastir svetog Vasilija, a važi za jednu od najbolje ustrojenih institucija Pravoslavne crkve na Balkanu. Osim modernog sigurnosnog sistema, koji uključuje savremene alarme i video-nadzor, ovaj laskavi epitet stečen je i nastojanjem svih episkopa koji su se ovde smenjivali da za vernike i same monahinje i monahe naprave parče neba na zemlji. Kaluđerske kelije su izuzetno udobne, imaju kupatila i grejanje, vrt u dvorištu, oko crkve, zvonika i kancelarijske zgrade, u praskozorje i suton može da se meri s najlepšim japanskim parkovima, a riznica, arhiva i biblioteka ove institucije obuhvataju spise i relikvije čak iz trinaestog veka. Ono što ovaj dom odvaja od većine drugih crkvenih zdanja jeste to što ne krije svoje bogatstvo. Naprotiv, posetilac biva potpuno zatečen sjajem koji budi asocijacije na legendarni Versaj, vatikanske dvorane iz vremena Rodriga Bordžije, Elvisov Grejslend ili, za one mlade, palatu Đanija Versacea. Dobro raspoloženje domaćina stoga nije nikakav kuriozitet. Đakoni i popovi, mimo molitve, na licima imaju osmehe, a poneki od njih čak oko vrata, pored krstova i brojanica, nose slušalice najnovijih MP3 plejera i *handsfree* mobilnih telefona. Niko od njih ne krije ►

Detalji od slonovače s Dalekog istoka savršeno su se uklopili sa istorijskim motivima Semberije

Sasvim neuobičajeno za verske objekte, manastir i Vladičanski dvor su zaštićeni modernim bezbednosnim sistemima koji uključuju i prilično moćan video-nadzor

tiuh zahvalnost vladiki zvorničko-tuzlanskom Vasiliju Kačavendi. A on je ovde, bar bi se na prvi pogled reklo, dospeo sasvim slučajno.

- Igrom sudbine rođen sam u Sarajevu, mada potičem iz stare dobojske porodice Kačavenda. Rano detinjstvo sam proveo u Slavonskom Brodu, gde sam i počeo školovanje. Spletom raznih životnih okolnosti vrlo rano sam otišao u manastir Lepavina, u blizini Broda, i tu sam ispunjavao dužnosti manastirskog daka produbljujući osnovna molitvena saznanja koja sam dobio od majke i bake. O mom duhovnom uzrastanju u tim teškim vremenima, kad su svi u Crkvi ili oko Crkve bili prokaženi, brinuo se moj duhovni otac, iguman Samuilo Vračević, na čemu ću mu do smrti biti zahvalan i za njega Gospodu molitve uznositi. Iz Lepavine sam prešao u Orahovicu, gde sam ostao kraće vreme, a odatle u svoj manastir, Ozren, koji smatram drugim domom i prema njemu se i danas tako odnosim. Rastući, učeći i vaspitavajući se pored velikih duhovnika, podvižnika i mudrih otaca Crkve koji

su živeli u ovim manastirima, maštao sam o monaškim odorama i danu kada ću stati na začelje kolone svojih uzora, i na neki način idola. U manastiru Ozren, pun snage, mladosti i elana, osetio sam svu punoću monaške službe, želju i spremnost da kroz taj poziv služim Bogu. Ubrzo je došao i taj dan, 15. septembar 1957, kad sam s nepunih devetnaest godina zamonašen od igumana Serafima Ljubojevića.

Versaj na srpski način

Današnje boravište vladike Vasilija Kačavende bilo je raskršće brojnih istorijskih zbivanja, pa su otud arhivi i riznice ove eparhije izuzetno bogati predmetima kroz čije se priče može putovati u duboku prošlost.

- Kad je krajem 1284. ugarski kralj Ladislav svom zetu, srpskom kralju Dragutinu, ustupio Mačvu s Beogradom i bosansku oblast Usore i Soli, veći deo moje eparhije potpao je pod njegovu upravu. S obzirom na njegovu veliku pobožnost i odanost Crkvi, a prema raznim letopisima i predanjima, pet sačuvanih manas-

tira na prostoru eparhije sagradio je on ili njegovi sinovi i to: Ozren, Lovnicu, Papraču, Sase i Tavcu, a može se slobodno reći da je to ličnost koja je na neki način put srpskog naroda na ovim prostorima trasirala ka veri Hristovoj. Poslednju deceniju i po, ovo podneblje je pretrpelo mnogo promena. Kao posledica toga došlo je uvođenje veronauke u škole, što ima nemerljiv značaj i doprinos u vaspitanju i podizanju novih naraštaja koji već stasavaju u nosioce i stubove ovog društva. Te promene su приметne na ulici, u školi, porodici, i svakako u Crkvi. Ona je danas aktivna u svim sferama života: Bogoslovski fakultet u Beogradu u sastavu je Beogradskog univerziteta, a onaj u Foči u sastavu Univerziteta u Istočnom Sarajevu, uvodi se sveštenička služba u Vojsku, u izradi je zakon o restituciji, što će imati veliki značaj za sve verske zajednice; Crkvi je dozvoljeno da se bavi haritativnom delatnošću, što joj vraća mesto i pozicije koje je kroz vekove zaslužila. Dosta toga se nabolje promenilo, mada ima mesta za napredak u svim segmentima života.

Vladika je sam birao svaku biljku za rajski vrt

Posetilac biva potpuno zatečen sjajem koji budi asocijacije na legendarni Versaj, vatikanske dvorane iz vremena Rodriga Bordžije, Elvisov Grejslend ili, za one mlađe, palatu modnog kreatora Đanija Versačea

Jevandjelje ukoričeno u filigranski rad ruskog umetnika

Umesto da se, po nepisanom urbanističkom pravilniku, proširuje u potkrovlje ili adaptira pomoćne prostorije poput vešernice i biciklane, ovaj domaćin je u svojoj eparhiji podigao blizu dve stotine novih crkava.

- Novo doba je dovelo do potrebe za obnovom starih i gradnjom novih hramova. Prošlo je vreme kad su ljudi bili spremni da pešače po nekoliko kilometara da bi prisustvovali liturgiji. Sad svako veće naseljeno mesto želi da ima svoj hram, pa gradi crkvu koja može da zadovolji njegove potrebe. Sveštenici su tu samo koordinatori, dok su žitelji i građevinski odbori nosioci svih aktivnosti oko gradnje. Posebno mi je drago podizanje novog manastira ovde u Bjeljini posvećenog svetom Petki. Hram se gradi u ruskom stilu, s prelepim konturama, i kad ceo kompleks bude završen, biće to nova duhovna oaza gde će, verujem, mnogi poklonici moći da nahrane dušu i osete svu punoću pravoslavlja.

Manastirski kompleks u Bjeljini većina posetilaca opisuje kao parče neba na zemlji. Vladika u tome vidi svrsishodnost tipske arhitekture. ▶

Najveće iznenađenje kod posetioca u privatnim vladikinim odajama izazvaće zavidna kolekcija gramofonskih ploča, audio i video-kaseta. Pored njih je stari pionir muzički stub, koji ljubitelji dobrog zvuka smatraju čudom koje nikad neće izaći iz mode

**Zatvorena terasa
je ambijent za
posebne goste**

**Radni sto je
uvek zatrpan
knjigama
i spisima**

- Sve što se ovde može videti jesu manastirska zdanja, građena s tom namenom. Sticajem okolnosti, a zbog nemogućnosti povratka u Tuzlu, gde se nalazi Vladličanska rezidencija, privremeno sam se smestio u ove prostorije. Odrastao sam i vaspitavan u nemaštini, ali su red, urednost i čistoća bili svuda, jer je to najmanje koštalo. Kasnije, kad sam mogao da utičem na neke momente u životu Crkve, uvek sam tražio urednost i čistoću, jer za to je potrebna krpa, voda i dobra volja, a tamo gde je bilo moguće, normalno, i mnogo više, ako su prilike dozvoljavale. Spletom okolnosti, najpre zahvaljujući okupljanju neke pozitivne energije, želje za stvaranjem mesta gde će čovek moći da odmori oči, a uz pomoć prijatelja Crkve, inženjera svih vrsta, vrednih radnika i majstora, napravili smo to što

prešareno i prenatrpano. Normalno, u odabiru sadnica pogodnih za ovo podneblje, a koje traže što manje nege jer je prostor veliki i ima dosta zasadenog bilja, prihvatam svaki savet i preporuku onih koji se bave hortikulturom. Sav trud i muka koji se ulože u održavanje zasada vraćaju se već s prvim letnjim danima, kada sve odiše mirisima i lepotom koja mami mnoge poklonike, prolaznike i svakodnevne posetioce manastira.

Poseban kuriozitet predstavlja i činjenica da je

zgrada sadašnjeg Vladičanskog dvora ranije imala sasvim drugačiju, bezmalo suprotnu namenu.

- Mesto nije birano, to je čista slučajnost. S obzirom na to da se nisam mogao vratiti u sedište svoje eparhije u Tuzli, opština Bijeljina je eparhiji dodelila zgradu komiteta, koju smo kasnije preuredili i proširili, i tu danas živim. To je deo kompenzacije za oduzetu imovinu Crkve na teritoriji opštine. Pošto je rat uveliko trajao, nismo ni pomišljali na neku gradnju i ►

I u dnevnom boravku ikona je osvetljena halogenkama

zovu *parče neba na zemlji*. Zaista, čovek ne zna da li je lepše leti, kad sve ozeleni i procveta, ili zimi, kad sneg okiti ceo manastirski kompleks. Za sve to bilo je potrebno dosta samoodricanja, strpljenja i ljubavi, ali uz pomoć ljudi dobre volje danas je moguće sve napraviti. Verovatno i više od ovoga.

Komitet prerušen u hram

Kao neverovatan detalj poznavaooci procesa gradnje i uređenja ovog zdanja navode vladčinu pažnju u odabiru detalja. Jedan od njih je i bilje kojim je ukrašen vrt.

- Kao čovek koji voli prirodu, zelenilo i cveće, sigurno da se interesujem za to gde će i šta biti posađeno. Kao vizuelni tip volim da je sve simetrično, da nije

Arhitektura
vuče korene
iz drevne
Vizantije

Pažnju privlači očigledna sklonost modernom uređenju prostora, pa je tako impresivna ikona Bogorodice sa Isusom osvetljena malim halogenim lampama ugrađenim u lučni svod koji se nalazi iznad nje

proširenje kompleksa. Međutim, kako se nazirao kraj dramatičnih zbivanja, javljala nam se ideja da napravimo manastir, jer je to bila potreba i Crkve, i vernog naroda. Nakon dobijanja svih potrebnih dozvola i izrade projekta, 1995. smo počeli sa radovima. Uspeli smo da sve završimo do 2001. kada je uz sasluženje velikog broja crkvenih velikodostojnika i nekoliko hiljada vernika iz cele eparhije obavljeno osvećenje. Od tog dana svakodnevno primamo poklonike iz svih krajeva naše zemlje, pa i šire. S ponosom možemo reći da je to jedinstveno mesto koje grad Bjeljina i cela regija mogu ponuditi i pokazati svim svojim gostima, prijateljima i poslovnim saradnicima.

Zbirka istorijskih i umetničkih eksponata u Vladičanskom dvoru i manastiru svetog Vasilija svakako predstavlja jednu od najbogatijih pravoslavnih riznica. Međutim, u ovoj kolekciji postoje i komadi koje su ovde uvrstili lični vladikini afiniteti i estetski kriterijumi.

- Za tri godine navršice se, ako Bog da, trideset godina moga arhijerejskog služenja, a u tom periodu dogodilo se dosta toga što je sigurno ostavilo traga na meni. Svih tih godina sakupljao sam i na razne načine dolazio do predmeta koji pripadaju bogatstvu ovog manastira. Svaki od njih meni je drag i podseća me na period kad je nabavljen. Ne bih ništa posebno izdvojio, osim možda prve dve stolice i stočića, koji su bili uvod u stvaranje svega ovoga što se danas može videti, a podsećaju me i na mlade dane, izuzetno teške, ali i pune života.

Osim portreta svih episkopa koji su nadgledali eparhiju zvorničko-tuzlansku, na zidovima raskošnog kabineta mogu se pronaći i tragovi drugih dalekih kultura. Takođe, pažnju privlači očigledna sklonost modernom uređenju prostora, pa je tako impresivna ikona Bogorodice sa Isusom osvetljena malim halogenim lampama ugrađenim u lučni svod koji se nalazi iznad nje.

- Koliko god čovek bio zaljubljen u prošlost i sa setom se prisećao važnih i lepih momenata, mora ići dalje i graditi budućnost jer je ona tu, ili će doći. Tako je i sa ostalim stvarima u životu, jer smo u vremenu kompjuterizacije i raznih tehničkih dostignuća koja su bila nepojmljiva pre samo nekoliko godina. S obzirom na to, ma koliko zaljubljeni u prošlost, moramo se uklapati i u nove tokove, unoseći u njih duhovno i kulturno nasleđe koje imamo, praveći tako novu celinu koja odgovara vremenu i zahtevu današnjeg čoveka. Sva naučna dostignuća su stvarana za dobro čoveka, za njegov lakši i funkcionalniji život, a na nama je da to iskoristimo i napravimo kompilaciju starog i novog, tako da novo ne naruši vrednost starog, a staro ne padne u senku modernog i novog. Smatram da smo ovde uspeli u tome.

Dedine bajkovite priče

Kao tvrd bedem prema hladnoj funkcionalnosti današnjih stilova vladika postavlja nepatvorenu lepotu. Smatra je jednim od osnovnih ljudskih motiva.

- Da bi čovek postigao bilo kakve rezultate u životu, i da bi imao uspeha, mora biti motivisan, inspirisan i maštovit. Na to utiču razni faktori, ali je radni ambijent jedan od najbitnijih. Govoriti o nekoj duhovnoj lepoti ako nam je crkva prljava, neuredna, počadala i puna paučine, za mene je neozbiljno i neumesno. Normalno, to ne treba da nam je prioritet, ali ipak često svojim sveštenicima ponavljam da je oltar ogledalo njihove duše, i ako im je oltar, najsvetiji deo hrama, prljav, onda im je i duša takva, jer ako ne drže do svetinje oltara, kako će onda i do svoje duše. Zato smatram da je za svakog čoveka bitno da je okružen lepotom. To opredeljuje njegov život i čini ga uzvišenijim od svih drugih bića koja je Bog stvorio na zemlji.

Poglavaru eparhije teško je da izdvoji posebno drage trenutke koji su mu se dogodili u raskošnim prostorijama u Dučićevoj ulici, najpre zbog toga što ih je bilo mnogo.

- Možda mi je posebno draga poseta poglavara Grčke pravoslavne crkve, arhiepiskopa Hristodulosa. Tad mu je, sećam se, priređen doček kakav dolikuje

Nameštaj je presvučen unikatnim meblom

Orlec - simbol episkopa

poglavaru sestrinske Crkve koja je saosećala sa svim našim nevoljama. Tog dana, uz prisustvo najviših organa državne vlasti i crkvenih velikodostojnika s patrijarhom na čelu, gotovo čitava Semberija mu je izašla u susret. Zaista je to bio momenat koji će, ne samo meni, nego svim učesnicima ovoga događaja punog emocija i dirljivih trenutaka ostati u trajnom sećanju.

Teško je postaviti norme za raspored predmeta u životnom prostoru, ali vladika se na tom polju savršeno snalazi koristeći proste zakone ljudskih estetskih potreba.

- Kada je reč o uređenju bilo kog ambijenta, pa i ovog našeg, najvažnije je napraviti sklad predmeta sa prostorom, vodeći računa da se staro ukomponuje sa novim, ne mešajući stilove i epohe iz kojih detalji potiču. Nije sramota zatražiti pomoć stručnih ljudi za ovu oblast. Što se tiče funkcionalnosti i atmosfere, smatram da su ove dve oblasti tesno povezane i da ih je gotovo nemoguće posmatrati odvojeno ako čovek teži ka perfekciji.

Tanani osećaj za toplinu vladika Vasilije je sticao od rođenja, jer je, praktično, već u detinjstvu počeo da menja prebivališta.

Luksuz, nasušna potreba

- Rođen sam u Sarajevu 19. decembra.1938. godine. Tu smo imali prvo skromno porodično gnezdo, da bismo zbog užasa Drugog svetskog rata ubrzo prešli u Doboj kod majčinih roditelja, gde smo se svi iz šire porodice okupili oko ognjišta deda Nike, koji nas je, uz sve teškoće tadašnjeg života, ipak hrabrio i održavao da ne klonemo. Veći broj članova porodice žrtvovao je svoje živote na oltaru vere i slobode. Po okončanju rata otišao sam s majkom u Slavonski Brod, gde se ona preudala, i tamo sam dobio sestru i brata. Tu smo rasli, ali nam je nesreća poratne pošasti oduzela sve što smo imali, jer je moj očuh,

izuzetno plemenit i dobar čovek, bio veoma bogat. Ipak, nisu nam mogli oduzeti dušu. Ubrzo nam se tu pridružila i majčina sestra sa svojom kćerkom, kojoj je takođe konfiskovana imovina u Maglaju, jer je pre rata imala svoju apoteku. Školske ferije uglavnom sam provodio u Doboju, i tako se 1947. desilo da s dedom Nikom odem na sabor u manastir Ozren, što je moj prvi susret s tom svetinjom. Dok smo pešačili sedam kilometara, deda mi je pričao o toj zadužbini, o slavnim Nemanjčićima, čime je u mojoj dečijoj duši razgorevao plamen vere i ljubavi prema Crkvi. Posle ovog putovanja u Brodu sam s porodicom redovno odlazio u crkvu, posluživao u oltaru, pevušio s pobožnim ženama, i slušao divne propovedi sveštenika. Te godine, pred odlazak u manastir, upijao sam svaku reč o mladom Rastku, nedugo zatim Svetom Savi. To je hranilo moju dušu, stvarajući u meni želju za polaskom na put kojim je otišao naš svetitelj. Moj sveštenik, pokojni prota Žarko Kosić, okupljao je nas decu oko hrama kao svoju rođenu, često nas hraneći i oblačeći. Kad sam odlučio da bežim u manastir, on me je ohrabrio, i tako sam krenuo. Kao rođeni otac me je opremio, darovao i uputio u svetu Lapovinu, gde smo živeli više nego skromno, ali u svemu veoma slatko zbog čestitosti opšteg života u manastiru. No, uvek je u meni tinjala želja da odem u manastir Ozren, na to divno izvoriste vere i snage bića našeg naroda. Hvala Promislu Božjem i dobrim ljudima, to se i ostvarilo. Kakva je radost duše moje bila kada sam primio monaški postrig, to samo ja znam. Moji srodnici po telu plakali su, ali su intimno svi bili srećni zbog te moje odluke.

Iako je duboko privržen svojim korenima, vladika i među predstavnicima drugih verskih zajednica, katoličke, jevrejske i muslimanske, važi za primernog domaćina. ▶

Bogata kolekcija štapova iz drugih pravoslavnih zemalja

- Za sve ove godine koje sam proveo u Bijeljini, kroz ovu kancelariju prošli su mnogi gosti, pa i predstavnici raznih verskih zajednica, državnih delegacija, međunarodne zajednice, lokalne vlasti, kao i vernici, i svi oni koji su imali potrebu za razgovorom. Dobrodošli su svi koji dolaze s dobrim namerama, mada i s onima drugima moramo da razgovaramo. Jevrejska zajednica je ovde malobrojna, a u Bijeljini nema nijednog njihovog člana, mada imamo vrlo dobru i blisku saradnju s Jevrejskom zajednicom u Doboju i njihovim rabinom Jožom Atijasom. S poglavarima Katoličke crkve u Bosni i Hercegovini imamo takođe zavidnu saradnju, susrećemo se na raznim nivoima, i oni su uvek dobrodošli.

Najveće iznenađenje kod posetioca koji se nađe u privatnim vladikinim odajama svakako će izazvati zavidna kolekcija gramofonskih ploča, kao i audio i video-kaseta. Pored njih stoji stari *pionir* muzički stub, koji ljubitelji dobrog zvuka smatraju čudom koje nikad neće izaći iz mode.

- To je uspomena koja me podseća na mladost i vreme iz kog potiče svaka od ploča. Imam u svojoj kolekciji nekoliko hiljada longplejki raznih žanrova, iz svih krajeva zemaljske kugle. Kao zaljubljenik u muziku i lepu pesmu donosio sam odasvud ploče raznih izvođača i žanrova, a i prijatelji su mi slali albume najpoznatijih svetskih autora, i to čim bi izašli. Bio sam jedan od retkih u Tuzli koji je imao sva izdanja Bitlsa, Pletersa, Rolingstonsa, a da ne govorim o domaćim koja sam i sam kupovao. Zato se zaista mogu pohvaliti veoma bogatom fonotekom.

Vladika Vasilije putujući po svetu prevaljuje hiljade kilometara godišnje. Zbog toga, kad se vrati u manastir gde je sedište eparhije, oseća nešto veoma posebno.

- Iako svaki kraj u svojoj eparhiji smatram delom za sebe, čovek se s vremenom navikne na neko mesto, i smatra ga svojom bazom, mada je ovo privremena, do povratka u Tuzlu, a nadam se da će i taj dan vrlo brzo doći. S godinama čovek počinje da sabira svoje utiske i da životnu knjigu polako privodi kraju, i u tim momentima potreba za mirom i domom postaje sve prisutnija. Zbog toga vrlo često vraćajući se s puta pomislim kako sam se zaista uželeo svoje sobe i kreve-

Plavi salon je namenjen za specijalne posetioce

**Crkva u dvorištu je
pravo umetničko delo**

ta, što je, po mom mišljenju, normalno za svakog čoveka koji iza sebe ima određeno iskustvo.

U manastiru svetog Vasilija bezmalo je upadljiva urednost koja se može videti na svakom koraku. Svaka sitnica blista punim sjajem, bez trunke prašine, a sveštenoslužitelji su u urednim i čistim odeždama. Reklo bi se da su životni uslovi na veoma visokom nivou.

- Za mene je to veoma važno - objašnjava vladika Vasilije - jer kroz to vidim kakav je ko čovek, kakva je njegova duša, kako shvata svoje obaveze, i koliko se na njega mogu osloniti. Ali, to je sasvim normalna stvar jer kad neko pođe u goste, on se trudi da obuče lepo odelo, da je obrijan i čist, a kakav tek onda treba da bude sluga Božjeg oltara koji uznosi žrtvu Ocu svom nebeskom kroz služenje Svete Liturgije. Isto tako smatram da je normalno da žitelji manastira imaju pristojne uslove. S obzirom na vreme u kom se nalazimo, to ne smatram luksuzom, već nasušnom potrebom. Čovek je dobio zapovest od Boga da se stara o telu svom, jer je ono hram Duha Svetog, kaže apostol Pavle.

Sasvim neuobičajeno za verske objekte, manastir i Vladičanski dvor zaštićeni su modernim bezbednosnim sistemima, koji uključuju čak i prilično moćan video-nadzor.

Zaslužene radne obaveze

- Vernici odobravaju postavljanje video-nadzora koji smo bili prinuđeni da postavimo. Teško je poverovati da neko dolazi u manastir da krađe, ali neizbežna je konstatacija da i toga ima. Ovo nije stopostotna zaštita, ali će sigurno mnoge odvratiti od zle namere, tako da, na neki način, i njih spasavamo od činjenja greha.

U skladu sa savremenosti čitavog kompleksa, i administracija manastira i dvora prati moderne tokove. Tako su sva sveshtena lica, kao i monahinje i monasi, zdravstveno i socijalno osigurani.

- Monaštvo čitav svoj život ima radnu obavezu održavanja manastira, vođenja ekonomije i svetih bogoslužjenja, pa mislim da imaju apsolutno pravo na socijalnu i zdravstvenu zaštitu, što im zakon omogućuje. I oni ►

Kabinet je
pun starih
satova

Na svakom putovanju
vladika dobija po jednu
mitru ručne izrade

Biblioteka ima
raspon od istorijskih do
najsavremenijih autora

Kada je reč o uređenju bilo kog ambijenta, pa i ovog našeg, najvažnije je napraviti sklad predmeta sa prostorom, vodeći računa da se staro ukomponuje sa novim, ne mešajući stilove i epohe iz kojih detalji potiču

su prvenstveno ljudi, i kao takvi treba da se po potrebi leče, i imaju neka minimalna sredstva za život i lične potrebe. Smatram svojim uspehom to što svi svešteno-služitelji imaju povezan radni staž, i s mirom mogu otići u zasluženu penziju.

Iako mu zvanično pripada samo grobno mesto iza oltara u crkvi podignutoj nasred dvorišta, vladika se prema čitavom kompleksu i odajama zgrade eparhije odnosi kao prema svom ognjištu.

- Svakog od nas ista sudbina čeka - objašnjava vladika Vasilije. - To je jedina pravda od koje se na ovom svetu ne može pobeći. Jer: *Kad čovjeka smrt snade, ništ sa sobom ne ponese, sem skrštene bijele ruke i pravedna djela svoja.* Zato dok živim, ne samo ovaj, već sve manastire u eparhiji smatram svojom kućom. A što sam trenutno ovde u Bijeljini, to je bila Božija volja i okolnosti su tako htele.

Iako se crkva pretežno vezuje za društvene grupe koje potkraj života razmišljaju o ustrojstvu same smrti, manastir svetog Vasilija redovno posećuju mladi. Za ovo je, po mišljenju svih stanovnika ovog zdanja, zaslužan vladika Vasilije.

- Volim entuzijaste pune energije i elana, a takvi su uglavnom svi mladi ljudi, pa je s njima vrlo lako uspostaviti kontakt. Oni su iskreni, prostodušni u pozitivnom smislu i nisu lukavi u svojim nastupima, što izuzetno cenim, i volim da im pomognem u svim njihovim akcijama. Kad je reč o sveštenim licima, uvek sam se trudio da mladima, baš zbog njihovih atributa, dam što više prostora za samostalan rad, dokazivanje i napredovanje, jer je za očekivanje da oni više i postignu. Ne opravdaju svi ukazano poverenje, ali većina da. ■

Svaki komad nameštaja je sušta lepota